

[Krag.]

Driftsomkostningernes, Lønningernes Realværdi sættes i Niveau med Produktionens Bæreevne.

Men saa er vi endelig ogsaa mod denne Foranstaltning, fordi den indeholder det fornyede Angreb paa Sparerne. Vi spørger: Kan man virkelig kræve gennemført en Hjælp til 130.000 Landmænd, en Hjælp af øjeblikkelig, midlertidig Karakter, og saa tage Pengene hos et Udsnit af Statens Borgere, hos et Par Hundrede Tusinde Sparere? Og det bliver jo i det væsentlige hos Smaasparerne, thi de store Formuer indestaar ikke paa Indlaan i Banker og Sparekasser — det er noget, det ærede Medlem Hr. Olufson særdeles vel ved. Af de mange Millioner, som de danske Sparekasser indeholder, er det store, store Flertal tilvejebragt gennem Smaaspareres Konti i de paagældende Pengeinstitutter, og vi spørger: Hvorfor skal alene denne Del af Befolkningen straffes, hvorfor skal den alene betale? Det er da ikke noget, som gør en strafskyldig, at man henlægger af sin Arbejdsfortjeneste, som tit er surt erhvervet, og derigennem selv sørger for sin Alderdom. Sparerne er dog ikke et nichtswürdigt Befolkningsselement, som kan behandles, som det passer en Regering. Naar jeg tænker paa den tidligere Finansministers Radioforedrag før Valget i 1932, hvor han sang de smaa Spareres Pris, og saa sammenligner det med det Forslag, der her foreligger, maa jeg rigtignok sige med Blicher: Ak, hvor forandret!

Vi mener ikke, at man bør gaa frem ad disse Veje. Det er efter vor Mening ikke mindst den sparende Del af Befolkningen, hvorpaa Betryggelsen af Landets Økonomi hviler. Vore Vanskeligheder her i Danmark skriver sig ikke mindst fra Kapitalfattigdom, og derfor maa det Maal, som vi i Fremtiden stræber frem imod, være dette: Sparernes Antal forøget og større Opsparing for hver enkelt. Men her lægger man paa Sparerne en Kopskat paa 16—17 pCt. af deres Renteindtægt. Selvfølgelig, Helhedshensynet maa altid overveje de enkeltes Interesser, for Helhedshensynet maa de enkeltes Interesser vige, og det var det, der førte os til i Maj 1933 at stille Forslag om at reducere Udlaansrenten gennem Indlaansrentens Reduktion; men endnu en Gang at lægge en saadan Byrde paa Sparerne, uden at det nævneværdigt vil kunne paavirke Udlaansrenten, og uden at det, der tages tra dem, der skal betale, bringer varig Hjælp til dem, man vil understøtte, maa vi vende os imod. Men som sagt, Konverteringens

Gennemførelse er vi yderst villige til at medvirke til.

De Bestemmelser angaaende Landbrugspriserne paa Hjemmemarkedet, som er indeholdt i de af Venstre stillede Ændringsforslag, vil min Meningsfælle, det ærede Medlem Hr. Kyed, senere tale om. Jeg skal derfor ikke komme ind paa disse Foranstaltninger, men blot i Anledning af det ærede Medlem Hr. Olufsons Bemærkninger om, at enten man tilvejebringer Bedring i Landbrugets Forhold gennem saadanne prisforhøjende Foranstaltninger, eller man gør det paa den Maade, Regeringen har foreslaaet, er Hip som Hap, er nogenlunde det samme, sige, at det mener vi nu ikke. Jeg er af den modsatte Mening, men mener det ærede Medlem Hr. Olufson, at det er noget nær det samme, siger jeg, at saa maa Vejen til at støtte vore Bestræbelser i saa Henseende for det ærede Medlem Hr. Olufson og det Parti, paa hvis Vegne han har talt, være let at vandre, og jeg imødeser derfor ogsaa, at man vil betræde denne Vej under de fortsatte Forhandlinger her paa Rigsdagen.

Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger om Forslaget om Ejendomsskatterne. Vi har udførligt redegjort for dette Forslag i Betænkningen. Det har jo desværre ikke været muligt i den forholdsvis korte Tid, hvori Udvalget har behandlet disse vigtige Spørgsmaal, at faa foretaget nærmere Undersøgelser af dette Forslags Virkninger. Jeg mener dog, at det væsentlige af det Materiale, som i saa Henseende er fornødent, er til Raadighed i Indenrigsministeriet. Det er derfor ogsaa mit Haab, at dette Forslags Virkninger i Amter og Kommuner kan blive nærmere prøvet under Lovforslagets videre Gang gennem Rigsdagen, og derfor fastholder vi Forslaget her i Salen til anden Behandling.

De Forudsætninger, under hvilke vi har stillet dette Forslag, har vi redegjort for. Den Overførelse af visse amtskommunale Udgifter til Staten, som begyndte ved Socialreformens Gennemførelse, og som vi ogsaa tidligere havde stillet Forslag om, og den Overførelse af Skatteindkomster til Amterne, som gennem Motorloven af 1927 har fundet Sted, ønsker vi yderligere udviklet, og det er Forudsætningen for det Ejendomsskatteforslag, som vi her fremsætter. Der er Amtsudgifter, som naturligt henhører under Staten, f. Eks. Udgifterne til Rets- og Politivæsen. Ogsaa Amternes Sygehusudgifter maa siges at tjene et Formaal af saa almen Karakter,